

Cliché Rott. Lloyd

De grillige, torenhooge muren van den Zuidpool.

Moelijkheden, WAAR OOK WIJ MEE ZITTEN

In het veertiendaagsche blad „Het Kind” schrijft een moeder over de moeilijkheden, waarmee ze bij de opvoeding van haar kinderen te maken krijgt.

Haar oudste dochter, Jeannette, is leerlinge van de vijfde klas van een Lyceum. Ze heeft het daar, volgens de moeder, niet te best getroffen met haar medeleerlingen. Eén meisje, de uitzondering van de klas, is een stijf, preutsch ding. De anderen zijn allen van het type: „langgerekte en bijgewerkte wenkbrauwen, roodgeschminkte lippen, een bronsbruin gepoederd gezicht, gekleurde haren, en een toilet navenant: méér hak dan schoen, brutale kousen en een japonnetje, dat méér accentueert dan verbergt.”

Jeannette is anders opgevoed; het gezin waaruit ze komt, is anders. De moeder zit met de vraag: hoe moet het met den omgang tusschen Jeannette en die anderen?

We kunnen van meening zijn, dat het op onderscheidene middelbare scholen niet zóó erg is, doch iets ervan ondervinden we allen. Wat dan? Moeten we zeggen: „op school zit je er nu eenmaal tusschen, maar daarmee basta?”

De moeder noemt nog dansles en schoolvereniging. De eerste is in onze huizen toch zeker nog contrabande? Maar de laatste? Lid worden of niet — is ook dat al niet een probleem?

Laten we eerst eens zien, hoe Jeannette zelf haar klasgenooten bekijkt.

Zij zegt: „Heusch, moeder, onder de verf- en poederlagen zitten doodgewone kinderen, net als ik; door dat laagje laat ik me niet afschrikken.”

Dit kan waar zijn. Jonge menschen hebben vaak een

scherpen kijk op elkaar. Het is me dikwijls opgevallen, hoe ze zonder genade bepaalde eigenschappen in elkaar kunnen veroordeelen: opschepperij, ijdelheid, onwaarheid in hun levenshouding.

Is dat verven en opmaken dan al geen bewijs van ijdelheid? Och, misschien niet erger dan de stijve vlechtjes, die wij vroeger in ons haar zetten om het te doen krullen. Het kan een kritiekloos meegaan zijn met de mode. Als ik die moeder was zou ik probeeren, of ik van die klasgenootjes iets méér te zien kon krijgen dan haar uiterlijk. Misschien vielen ze dan mee, althans sommigen. En in ieder geval zou ze, dunkt me, dit bereiken, dat ze haar kind niet door een oppervlakkig oordeel van zich vervreemdt. Want d i t voelen kinderen heel erg: als we oordeelen naar den uiterlijken schijn, en blind zijn voor andere, minder in het oog loopende gebreken of ook goede eigenschappen.

Het kon ook tegenvallen en dan is zeker het parool: hoe minder omgang, hoe beter. Doch in geen geval mag onze houding iets hebben van Farizeïsme: wij zijn beter dan zij! Als een kind voelt, dat een moeder louter om haar welzijn haar ergens van terug houdt, zal het misschien mokken, maar innerlijk zal het moeder gelijk geven, althans een kind als Jeannette, zooals de moeder haar voor ons teekent.

Moeten we dan maar toelaten, dat ons kind mee gaat doen met dwaze modegrillen, eerst uit gekheid, later uit ernst? Zoo'n beetje voor de grap doet Jeannette dat en dan zegt zij: „eigenlijk is het wel lollig om te zien, wat je van jezelf kunt maken.” Hier is een aanknopingspunt om met een dochter van dezen leeftijd eens rustig te praten over ons uiterlijk, over ons lichaam, dat we even goed van God kregen als onze ziel, en over de konsekwenties, die hieruit voor ons voortvloeien. Zeker geen konsekwenties als mishandelde wenkbrauwen en een uitdagend uiterlijk! Doch laten we zulk een gesprek losmaken, voorzoover mogelijk, van wat anderen doen. Niet bestrijding, negatie, doch vaste lijnen trekken. Vaste lijnen trekken, zeer zeker als het gaat om uitwassen van onzen modernen tijd, als in het geval van Jet van der Meer, die met haar „vriend” samen in één tent ging kampeeren, vier weken lang. Als Jeannette dan zegt: „Daar zie ik nu heelemaal geen kwaad in; als je elkaar per sé hebben wilt, kun je elkaar ook wel bij andere gelegenheden krijgen,” is dit misschien de visie van een sexueel nog niet ontwaakt kind. Ze vergeet, dat er tusschen „elkaar per sé willen hebben” en het uitlokken van de verzoeking in je leven nog wel eenig verschil is. Een verstandige moeder zal haar hierop kunnen wijzen en haar duidelijk maken, dat we niet dagelijks kunnen bidden, met een oprecht hart: „En leid ons niet in verzoeking,” wanneer we zelf die verzoeking zoeken. Een leven dicht bij den Bijbel geeft ook hier kracht en zekerheid.

De moeder van Jeannette zegt, dat zij haar kind liefst in contact met de anderen wil laten en haar voortdurend wijzen op de gevaren, die dreigen. Ze vraagt: is dit laatste wel voldoende? Ik zou zeggen: neen, niet geheel. Naast het waarschuwen, na het zeggen: „zóó niet” moet er zijn een positieve levensopbouw: „zóó wel.” En gehoorzaamheid aan God. Ook een jong meisje moet leeren, dat ze niet zelf baas over haar leven is; dat ze niet zelf, op eigen houtje, kan uitmaken wat wel en wat niet mag.

Geen oogenblik beeld ik me in, dat hiermee het laatste woord over deze moeilijkheden gezegd zou zijn. Eerder is het slechts een begin. Wellicht zijn er onder onze lezeressen moeders, die het gesprek willen voortzetten. Voor het ontvangen van haar brieven houd ik mij aanbevolen.

J. M. WESTERBRINK—WIRTZ,
Julianalaan 16, OEGSTGEEST